

Begne og udtale Thingets Mening om Spørgsmaalene. I ethvert Tilfælde holder jeg mig forvisset om, at det af Regjeringen forelagte Forslag om at styrke Landets Forsvar gennem overordentlige Focantaltninger vil blive undergivet en omhyggelig og nøjagtig Prøvelse uden at bringes i Forbindelse med Spørgsmaal, der efter min Mening ikke vedkomme det. Det ærede Medlems Formening om en kort Samling stod, saa vidt jeg kunde forstaa, ikke i nogen Forbindelse med noget Haab fra det ærede Medlems Side om, at en saadan kort Samling vilde bringe Frugt. Jeg slutter mig til det ærede Medlems Ønske og Formening om, at Samlingen maa blive kort, men ved Siden deraf meget frugtbringende. Jeg beklager, at der paa saa mange Punkter har vist sig Uoverensstemmelse mellem min Opfattelse og det ærede Medlems, og det er altsaa med saa meget større Glæde, at jeg fremhæver et enkelt Punkt, paa hvilket Overensstemmelse har fundet Sted. Det ærede Medlem var, trods sin Kritik af min Oversigt over den sandsynlige Formueforøgelse — i det kommende Aar til 8 eller 8½ Million, altsaa ogsaa til noget meget Klækkeligt; men det ærede Medlem har jo rigtig nok tænkt sig en noget anden Disposition over dette Overskud end den, jeg havde til Hensigt. Ved at gjøre Rede for, hvad det ærede Medlem ansaa for en fornuftig Disposition over disse Millioner, kom det ærede Medlem ogsaa til at omtale, hvad der ganske vist ikke ligger for, nemlig Fremtidsfatterne. Det er jo egentlig i og for sig et noget mærkverdigt Apropoz, naar man taler om en Overrigdom eller i alt Fald om et betydeligt Overskud, saa at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilke af de nye Fremtidsfatter der vil være de retfærdigste og billigste at indføre. Imidlertid fremkom det ærede Medlem her med en Bemærkning, hvori jeg kan være fuldstændig enig med ham. Det ærede Medlem bemærkede nemlig, at en Indkomstskat var en flæk Stat, og deri giver jeg ham Ret. Naar det ærede Medlem tilspøiede, at en Indkomst- og Formueskat i Forening var en god Stat, skal jeg ikke nærmere udtale mig derom; thi en saadan Indkomst- og Formueskat kjenner jeg ikke af dens praktiske Virkninger, og i ethvert Tilfælde vil jeg selvfølgelig afvente at høre Forsvaret for en saadan Indkomst- og Formueskats Fortræffelighed, forinden jeg vil give det ærede Medlem Ret i, at den er god. Jeg tvivler imidlertid om, at vi blive enige paa dette Punkt. Det var selvfølgelig i Modsætning til de indirekte Skatters store Mangler, at Indkomst- og Formueskatten blev dragen frem som retfærdig og krævet af Befolkningen. Dersom jeg ikke misforstod det ærede Medlem — jeg tager udtrykkelig dette Forbehold, idet det ærede Medlems Foredrag

ganske vist foreligger trykt, men jeg beklager først nu at have set det, og jeg har altsaa endnu ikke kunnet konstatere, om det Indtryk, det ærede Medlems Foredrag gjorde paa mig igaar, ogsaa er korrekt — da jeg selv i saa høi Grad sætter Pris paa at blive forstaaet, saa skylder jeg det ærede Medlem paa Forhaand at bringe ham en Undskyldning, om jeg meget imod min Villie skulde have opfattet et enkelt Udtryk anderledes, end det i Virkeligheden er fremkommet — altsaa, dersom jeg ikke har misforstaaet det ærede Medlem, er han og andre ærede Talere ogsaa under den Forhandling, der har fundet Sted, kommet ind paa Spørgsmaalet om de indirekte Skatters Hensigtsmæssighed, og navnlig er der af et Par ærede Talere blevet berørt, hvorvidt den væsentligste Skat blandt de indirekte Skatter, nemlig Soldsafgiften, kan siges at ligge lige paa Befolkningen, at fordele sig paa Befolkningen paa en ligelig og retfærdig Maade. Jeg beklager, at jeg her maa gjøre en Indsigelse imod den Maade, hvorpaa en Yttring af mig ved Finanslovsforslagets Forelæggelse er blevet opfattet. Det er blevet fremhævet, og jeg tror endogsaa blevet fremhævet som noget Glædeligt, at jeg ved mine Udtalelser havde godkjendt den Betragtning, at Arbejderklassen her i Landet gennem Soldsafgifterne bidrog usforholdsmæssigt Meget til Statsforbrødenhederne, ydede usforholdsmæssigt store Bidrag til Statsindtægterne, og at den stigende Soldsindtægt i usforholdsmæssig Grad kom til at trykke paa Arbejderbefolkningen. Dette har jeg lykkeligtvis ikke sagt; jeg har sagt, at det var ganske naturligt, at den stigende Bestand og ikke mindst Arbejderklassens nu ulige gunstigere Kaar have foranlediget et meget betydeligt større Forbrug, ogsaa af toldpligtige Varer. Det vilde ogsaa have været høist mærkverdigt, om jeg kunde være fremkommet med Noget, der skulde have stadfæstet eller godkendt en Betragtning, som jeg tidligere paa ethvert Punkt har underkendt, og det vilde være saa meget mærkeligere, som jeg særligt har gjort dette Spørgsmaal, paa hvilken Maade Soldsindtægterne fordele sig paa de forskellige Grupper af Forbrugsstanden og derigennem sandsynligvis paa de forskellige Grupper i Befolkningen, til Gienstand for en ganske særlig, og jeg tror, temmelig omhyggelig forudgaaet Undersøgelse. Et er jo, om man erkjender, at Arbejderklassens gunstige Vilkaar har sat den i Stand til at forbruge mere af toldpligtige Varer end tidligere, og at disse mange smaa Bidrag tælle meget betydelig med i den store Sum, som fremkommer, og noget ganske Andet er det at godkende den Betragtning, at det særlig er den ubemidlede Klasse, som Soldsafgiften trykker paa, og at Forøgelsen af Soldsindtægterne væsentlig bæres af denne Klasse. Jeg skal tillade mig — ikke fordi jeg vil gjøre Forbring paa, at ærede Medlemmer her i Salen skulle tage mine Beregninger og mine Tal for gyldige, men kun som yderligere Vidnesbyrd om, at noget